

лишени. Единъ отъ тѣзъ офицеръ, който доволно знаелъ руския языкъ, призовали единъ денъ на угощение; служили са, поили са и измѣжду другитѣ минала речъ и за войната, която още са продължавала съ Шведитѣ. Нѣкои отъ гостѣто превъзнасяли и хвалили храбростта и великодушieto на руския монархъ а, напротивъ, шведския кралъ хулили като изброявали едно-по-едно неговитѣ несправедливости и жестокости, които показвалъ къмъ рускитѣ войници. Шведския офицеръ доказвалъ, че трѣбва съ почитание да говорятъ за началницитѣ на народитѣ, той искалъ да каже, че всичкитѣ хули противъ шведския царъ не сж освѣнъ прости клевети; хулителитѣ обаче не преставали; шведа започеналъ да защитава господаря си съ всичкитѣ си сили и на конецъ излѣлъ изъ предѣлитѣ на търпѣнието, казалъ нѣколко укоритли думи противъ съперника си и, като изумель, станалъ съ ножъ въ ржка и са затичалъ къмъ портрета на господаря, който виселъ на стѣната; той проболъ изображението на монарха. Хозяйна и всичкитѣ други гостѣ, въ крайно недоумѣние и негодование, хванали дързкия шведъ, свързали го и представили го на началството, което, като го признало за виновенъ, пратило окованъ въ тайната канцелярия въ Москва. Князь Ромодановскій, начальника на тѣзъ канцелярия, ревнителенъ поборникъ за славата и честта на господаря си, явилъ на Негово Величество, който са случилъ тогава въ Москва, за тозъ шведскій офицеръ; той го представилъ за виновенъ и достоенъ за примѣрно наказание.

— „Не дѣй са ядосва,“ отговорилъ монарха, „отъ подобенъ ударъ азъ нищо не сжмъ осѣтилъ. Трѣбва по-напрѣдъ да изпитами що го е принудило да постѣпи тѣй.“

Монарха прочелъ обвинението на шведския